

skulle have Lejlighed til at se nærmere paa i et Udvalg, lige som det sikkert ogsaa vil være formaalstjenligt at faa Lejlighed til at undersøge, hvor vidt vi kunne gaa, hvad vi kunne foretage uden derfor at blive sat udenfor Berner-Konventionens Bestemmelser. Jeg gentager, at ifølge Berner-Konventionen er der adskillige Former, de enkelte Lande kunne vælge, for den Beskyttelse, der gives Forfattere og Kunstnere, og det gælder da efter min Mening for os om at vælge den mest lempelige.

I Bilagene til Landstingets Betænkning oplyses det bl. a., at England for nylig har antaget 50 Aars Fristen for Oversættelser, altsaa den Bestemmelse, man nu vil have indført i vor danske Lov; men maa jeg tillige oplyse, at det ikke skete uden meget stor Modstand. I det Lovforslag, som blev forelagt det engelske Underhus, var der en Bestemmelse om, at man til enhver Tid efter en Forfatters eller Kunstners Død ved en motiveret Henvendelse til vedkommende Statsdepartement skulde kunne faa Tilladelse til mod passende Godtgørelse at optrykke eller reproducere vedkommende Forfatters eller Kunstners Værker, hvis disse Værker i den foreliggende Form ikke „tilfredsstillende Offentlighedens berettigede Krav“, som det hedder i Loven. Det synes jeg, var en ret vilkaarlig Bestemmelse, jeg ved ikke, om den er bleven staaende, efter at det engelske Lovforslag er ophøjet til Lov, men Boghandlernes faglige Organ herhjemme, „Nordisk Boghandlertidende“, gør, idet den meddeler dette, opmærksom paa, „hvoreledes den samme Modstand mod den lange Beskyttelsestid af 50 Aar efter Forfatterens og Kunstnerens Død, som ogsaa er kommen stærkt til Orde herhjemme . . . , i England giver sig Udtryk i denne radikale Bestemmelse Det viser klart, hvor udbredt og stærk den Følelse er af, at der begaaes en Uretfærdighed mod den store Almenhed, naar man udstrækker Beskyttelsestidens Længde alt for meget, og hvilke Farer man derfor udsætter en retfærdig Ordning af Beskyttelsen for, hvis man stiller for vidtgaende Krav. Det var den samme Følelse, der i Fjor“ — det vil sige i 1910 — „i Tyskland bevirkede, at man ikke vedtog den af det litterære Selskab ønskede Beskyttelsestid af 50 Aar, men holdt sig til de 30 Aar som fuldt ud retfærdige til begge Sider“. Jeg finder fremdeles, at det bør overvejes meget nøje i et Udvalg, om vi ikke skulle nedsætte Beskyttelsen og, som adskillige andre Lande, antage 30

Aars Fristen og i øvrigt, om vi ikke paa forskellig Maade skulde kunne indføre Lempelser i dette strenge Lovforslag. Det er naturligtvis et Gode — et urimeligt Gode — for dem, der skulle beskyttes, men det er meget uheldigt for Almenheden. Der har i Landstinget fra socialdemokratisk Side været stillet nogle Ændringsforslag, der skulde forbedre og mildne Lovens Bestemmelser. Jeg kunde ønske, at vi ogsaa i et Udvalg fik Lejlighed til at se lidt derpaa. Idet jeg da anbefaler dette Lovforslags videre Fremme, kan jeg kun gøre det ved at bede det høje Ting om at vise den størst mulige Forsigtighed paa dette Omraade.

Povlsen: Heller ikke jeg skal optage det høje Tings Tid ret længe med at omtale dette Lovforslag. Det var i Fjor Genstand for en meget grundig Behandling i et Udvalg og blev til sidst vedtaget her i Tinget omtrent i den Skikkelse, hvori det nu foreligger for os, vedtaget af det høje Landsting. De Ændringer, der i Landstinget ere foretagne i Lovforslaget, anser jeg for Forbedringer. Jeg mener, det er i sin Orden, at man beskytter en Digter mod, at hans Digte blive satte i Musik af en hvilken som helst Komponist, og jeg mener ogsaa, at det paa den anden Side er i sin Orden, at man foretager visse Lempelser, saaledes at man, for ikke at hemme Musiklivet i alt for høj Grad, tillader en vis ringe Benyttelse af udgivne Digte paa Koncertprogrammer eller til Benyttelse ved Udførelsen af musikalske Kompositioner.

Der blev i Landstinget af det socialdemokratiske Medlem af Udvalget stillet et Ændringsforslag, som gik ud paa, at saafremt et Værk ikke 15 Aar efter dets Offentliggørelse er udkommet paa Dansk i en autoriseret Gengivelse, skulde enhver frit have Lov til at oversætte og udgive det, dog saaledes, at Forfatteren til enhver Tid kunde lade autorisere en Oversættelse, og den udkomne ikke-autoriserede Oversættelse maatte da ikke sælges udover de Eksemplarer, der foreligge trykte, eller hvis Trykning er paabegyndt. Det blev sagt fra Flertallets Side, at dette vel er en virkelig Beskyttelse af Forfatteren, men at

Rettelser.

Sp. 5574, L. 10 og 14 f. o.: „Øre“, læs: pCt.

— , L. 13 f. n.: „optimistisk“, læs: pessimistisk.